

> הבלוג של shahf11

13 ביוני 2008, 2:43

חיה בסרטן(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

למה בלוג? (רשומה הרהורית)פורסם ב12 במאי 2008, 19:07 בכללי

הרגעים הכי אבל הכי קשים שהיו לי ב"שנת הסרטן". היו רגעי האי וודאות הראשוניים. רגעי הבשורה. ימי הציפיה לתשובות. אני קוראת להם "ימי הטשטוש".

לא ידעתי כלום על סרטן השד. לא הכרתי נשים שחלו בסרטן זה. וכל כך רציתי להתמך על-ידי אישה שחוותה את הסרטן. ותוכל להגיד לי: "זה לא נורא". או "מה שיקרה עכשיו זה..."

נכנסתי לחנויות הספרים וחיפשתי ספר שבו חוויה של אישה. יומן או תעוד אחר. ולא מצאתי. מצאתי הרבה ספרים רוחניים (שכבודם במקומם מונח). הרבה ספרים על התמודדות עם המוות (אלוהים אדירים!!!).

הימים חלפו, וחוסר הוודאות די התפוגג. מהר מאוד נכנסים לעניינים אין מה לעשות. מהר מאד הפכתי מנתמכת לתומכת בנשים אחרות. ובסביבה. גיליתי שהשד אינו נורא כל כך כפי שהוא נשמע.

רציתי לתעד את הדברים לטובת כל כך הרבה נשים שהתאספו סביבי עם הסרטן הארוך בגופן. רציתי לתעד את הדברים לטובת כל הסובבים שלא תמיד יודעים בעצמם דברים על סרטן השד. ולכן לא יודעים מה להגיד איך להתמודד.

אך רציתי לתעד את הדברים ברוח בה בחרתי להלחם את מלחמתי. עם המון הומור ורוח טובה.

היו לי גם נפילות בדרך. דמעות ורחמים עצמיים. גם על זה היה חשוב לי לכתוב. שכן אין אפשרות כנראה לדלג על משוכת הכאב (בכל זאת זו לא שפעת...). אפשרתי לעצמי ליפול לא פעם בידיעה שאקום בחזרה ואמשיך.

רציתי לכתוב על כל האנשים הנפלאים שסובבים אותי. משפחה, וחברות מדהימות. בשנה זו גיליתי את העוצמה הטמונה בכוח הנשי. מכל אחת מחברותי קבלתי עוצמה אחרת בהתאם ליכולתה ואישיותה. עוצמה שעזרה לי לשאוב את הכוחות הרבים ולהתקדם.

כתבתי ומחקתי. והתעצלתי (כדרכי). במקרה הכרתי את אריאלה פיקסלר-אלון והיא עודדה אותי וכיוונה אותי לכתיבת הבלוג.

התחלתי לכתוב וקיבלתי תגובות מנשים, מרופאים מאחיות וממשפחה. חלקם בעל פה וחלקם במיילים או במסרים. התרגשתי מהעובדה שאני יכולה להגיע לאנשים נוספים. מהעובדה שגם אנשים שקרובים לי יכולים להנות מן הכתיבה.

גיליתי שבכתיבה יש המון עוצמה, כח תרפוייתי. הכתיבה אפשרה לי לחזור לזכרונות לתחושות. לכעוס, לכאוב, לשמוח.

הכרתי חברים וירטואלים שהגיבו, חייכו ועודדו כשהיה צריך.

מאוד מוזרה לי החשיפה הזו. כי בהוויתי אני אדם מאד פרטי. אך זה מה שהרגשתי שעלי לעשות ...

רציתי רק לומר לכם תודה. על כך שאתם קוראים. על כך שאתם מגיבים.

לתגובות יש ערך מוסף. הן מחזקות והן גם מדרבנות אותי לכתוב.

אז זה - "למה בלוג?"

[<< לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה >>](#)

[הוספת תגובה](#) | [חזרה לבלוג - חיה בסרט\(ן\)](#)